

Sammanställning av offerlagar

Mose skriver flera olika typer av offer med helt olika funktion. De man först tänker på är väl de som kunde ge försoning för synder, men det fanns andra som enbart uttryckte tillbedjan och överlåtenhet, andra uttryckte tacksamhet för något Gud gjort medan ytterligare ett annat var ett tacksamhetsuttryck för den gemenskap man fick ha med den levande guden och med varandra. Det mosaiska offersystemet är som tidigare påpekats ett stort nådesbevis från Gud!

Allmänt

Fyra huvudgrupper av offer

I fyra olika typer av offer utgjöts blod:

- 1/ brännoffret
- 2/ tackoffret
- 3/ syndoffret
- 4/ skuldooffret

Endast föreskrivna offerdjur

Liksom allt annat som har med offerväsendet var forskrifterna för vilka offerdjur som kunde accepteras mycket exakta och noggranna. De djur som godtogs som offerdjur (hebreiska: korban) var rena och tama djur vilkas kött kunde ätas. I första hand. får, getter samt nötboskap men i vissa undantagsfall kunde även duvor användas vid vissa offer. Att offra andra djur än de föreskrivna skulle ha varit en grov hädelse mot Gud. Offer i sig har inget värde om de inte är gjorda i tro(het) mot Gud.

Allmänna principer för offrandet

1/ Djuren förs till uppenbarelsetältets ingång, där brännoffersaltaret fanns, för att offraren må bli ”välbehaglig inför Herrens ansikte”.

Att alla offer och andra handlingar som skulle ske ”inför Guds ansikte” skedde just vid ingången, alltså rakt österut berodde på att man ansåg att Gud satt på sin tron vid keruberna på nådastolen i det allra heligaste i den västligaste delen av templet. Därifrån skådade han ut rakt österut. Allt som skedde direkt österut från templet ansågs därför ske direkt inför Guds ansikte.

2/ Offraren lägger sina händer på djuret för att uttrycka identifikation mellan sig och offerdjuret för att dess ställföreträdande död skulle accepteras som försoning

3/ Djuret slaktas av offraren själv (om inte offret är för hela folket)

4/ Prästerna tar vara på blodet och altaret bestänks med blod

5/ Delar av eller hela offret bränns

I vanliga fall brändes offren på brännoffersaltaret på förgården, men isamband med offret av den röda kvigan också vid det tredje, minst omtalade, altaret som fanns utanför lägret (vilket innebar en sträcka på minst 1000 m från platsen mitt mellan den sjuarmade ljusstaken och bordet med skådebröden i det heliga). Vid detta altare offrades den röda kvigan som används för att rena tabernaklet, men också syndoffren förbrändes helt och hållet vid detta altare. Invid detta altare spilldes också den kvarblivna askan ut i en för ändamålet inrättad grop. Området kring altaret räknades som heligt och hörande till templet även om det således låg utanför såväl det primära tempelområdet som det som benämndes lägret. Detta kallades den "yttre helgedomen". Här offrades den röda kvigan bl.a. Platsen fanns utanför lägret direkt österut. Vid det senare templet i Jerusalem fanns det direkt österut vid toppen av oljeberget. (Se mer om detta tredje altare i : Secrets of Golgotha, Ernest L. Martin)

I de fall då offret var ämnat för hela folket tjänstgjorde en präst. När en person offrade för sin egen skull förde han själv fram djuret, lade sin händer på det och slaktade det. Prästen stänkte sedan blodet och brände offret. Den som ville offra fick inte äta av offret utom då det gällde tackoffret.. När flera offer utfördes vid samma tillfälle kom syndoffret före brännoffret och tackoffret.